

[Svend Erik Hovmand]

meget betydelig del af Danmarks befolkning fra nogen sinde at få mulighed for at eje deres egen bolig. Det er jo det, der sker. Når man med dette lovforslag gør det umuligt for mennesker, der bebod lejligheder fra før 1966, nogen sinde at komme til at eje deres bolig, har man afskåret en meget betydelig del af Danmarks befolkning fra denne ejendoms mulighed.

Vi finder det urimeligt, at denne mulighed for at eje bliver et privilegium for parcelhusejere og enkelte lejere i den nyere del af de private udlejningsboliger, især når utallige undersøgelser har vist, at langt størstedelen af befolkningen ønsker at eje deres egen bolig. Hvorfor skal det så forbeholdes som et privilegium for parcelhusejere og enkelte i den nyere del af udlejningsmassen at få denne mulighed? Hvorfor skal det forbeholdes som et privilegium for dem? Hvorfor skal de andre ingen mulighed have overhovedet for nogen sinde at komme til at være ejere af deres bolig?

Man kan spørge sig selv: hvad er egentlig årsagen til, at socialdemokratiet gennemfører en sådan diskriminationslov over for så mange mennesker, som der her er tale om? Er det for at forhindre en fornuftig spredning af ejendomsretten? Er det for at forhindre en fornuftig tilvækst i den private opsparring? Eller er det alene, fordi man er blevet skræmt af nogle avisoverskrifter om boligkriser, der tjener urimeligt? Hvis det er det sidste, hvorfor så ikke dæmme op for dem i stedet for at gennemføre en diskriminerende lovgivning over for de mange tusinde mennesker landet over, der gerne vil eje deres egen bolig? Dette er jo, når alt kommer til alt, det væsentligste af det, vi diskuterer omkring dette lovforslag. Hvad er egentlig begrundelsen, hvad er egentlig årsagen til, at socialdemokratiet ikke vil gennemføre den spredning af ejendomsretten, der ligger i muligheden for ejerlejligheder? Hvad er egentlig årsagen til, at man ikke vil gennemføre en fornuftig privat opsparring, som disse ejerlejligheder også indebærer?

Og hvorfor skal en sådan diskriminationslov gennemføres på en måde, så man ligefrem nærmer sig ekspropriation over for lovlige borgere, der har handlet i tiltro til gældende lov? Er det rimeligt?

Jeg synes, der er grund til at sige, at lovforslaget intet har med den almindelige øko-

nomiske situation at gøre. Der er grund til endnu en gang at understrege, at det er et misbrug af den parlamentariske situation, når regeringen i en buket af hastelove vil have en sådan mærkesag gennemført. Den forbedrer ikke betalingsbalancen med én eneste krone.

Jeg synes i øvrigt også, der er grund til at hæfte sig ved datoen, som det er sket ved de tidligere behandlinger her i dag. Det får vi nok lejlighed til at vende tilbage til.

Lovforslaget indeholder elementer af ekspropriation, som vi gerne vil se nærmere på, og som vi stadig væk håber – men det er måske omsonst – at regeringen vil overveje nærmere. Vi har forstået, at regeringen har fremsat en lang række ændringsforslag for at undgå ekspropriationsbegrebet, men vi har samtidig kunnet notere os, at justitsministeriet ikke er i stand til at afvise, at grundlovens § 73 vil kunne komme i betragtning i forbindelse med denne lovgivning.

Lovforslaget, som vi har fået det forelagt nu, vil indebære, at 65.000 ejerlejligheder, der er udstykket, ikke længere må sælges, hvis ændringsforslag nr. 7 vedtages. Hvad betyder det? Hvilke juridiske konsekvenser har det? Og hvad med de mange mennesker, der i tillid til den gældende lovgivning har betalt mange tusinde kroner for at skabe grundlag for, at udstykning kan finde sted, men som blot ikke er kommet i gang med den rent fysiske opgave? Er disse mennesker også fortabt? Hvad med dem, der ikke er kommet i gang, fordi den offentlige sagsbehandling, f. eks. som vi kender det i mange tilfælde fra Københavns kommune, er trukket ud? Er disse mennesker også fortabt? Er det rimeligt, at man sådan med et pennestrøg siger til en stor gruppe af mennesker i dette land, at disse velerhvervede rettigheder gælder ikke længere? Er det i overensstemmelse med almindelig retspraksis, og er det sådan, at man på denne baggrund helt kan se bort fra grundlovens § 73? Nej, det er det ikke, sådan må jeg tolke det svar, vi har fået fra justitsministeriets lovkontor.

Hvad med dem, der har indgået en kontrakt med en håndværksmester på et tidspunkt, der falder efter den tilfældige dag, da statsministeren forlangte ordet i TV?

Vi kan forestille os den situation, at man har en ejendom, man har gennemgået den foreløbige procedure, man har fået accept til